

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 1 2018, nummers 1 – 43 dinsdag 9 januari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
WRO/Wro/Woningwet.....	8
Planschade.....	9
Flora- en faunawet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.



Waterwet	11
Ambtenarenrecht.....	11
Werkloosheid	14
Bijstand	14
Volksverzekeringen.....	16
Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig	17
Meststoffenwet	17
Subsidie	19
Wet bescherming persoonsgegevens	20
Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten.....	20
Wet openbaarheid van bestuur	21
Vreemdelingenrecht.....	22
Asiel.....	22
Medisch advies	29
Richtlijnen en verordeningen	30
Vreemdelingenbewaring	31
Procesrecht.....	31

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1

Staatsraad Advocaat-generaal ABRS, 22-12-2017, 201701963/3/R1 en 201705745/2/A1

raad van de gemeente Purmerend, college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Awb 3:2, 3:4

EXCEPTIEVE TOETSING. Conclusie staatsraad A-G over exceptieve toetsing. Bestuursrechters dienen een algemeen verbindend voorschrift exceptief te toetsen aan zowel materiële als formele algemene rechtsbeginselen en dienen het voorschrift buiten toepassing te laten of onverbindend te achten als het in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel. De willekeursluis van het arrest Landbouwwliegers (1986) dient daarbij niet langer als extra horde te fungeren. De intensiteit van de rechterlijke (exceptieve) toetsing van algemeen verbindende voorschriften aan algemene rechtsbeginselen, is afhankelijk van de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid, waarbij die intensiteit voor de diverse aspecten van (de procedure tot vaststelling van) het algemeen verbindend voorschrift verschillend kan zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:3557](https://ecli.nl/RVS/2017/3557)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 2

MK ABRS, 20-12-2017, 201609478/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Awb 1:3

BESLUIT. Een aan het besluit klevend bevoegdheidsgebrek doet niet af aan het besluitkarakter. De vraag of met een handeling een rechtsgevolg is beoogd en het al dan niet om een besluit gaat, moet immers onderscheiden worden van de vraag of degene die de op rechtsgevolg gerichte handeling heeft verricht bevoegd was namens een bestuursorgaan dat besluit te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3514](https://ecli.nl/RVS/2017/3514)

JnB2018, 3

MK ABRS, 27-12-2018, 201700586/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Oosterhout.

Awb 7:10 lid 1

BESLUIT. In dit geval kan een schriftelijke weigering om een besluit te nemen niet worden aangemerkt als een nieuw besluit op het bezwaarschrift. Het betreft slechts een weigering een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb, die voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit wordt gelijkgesteld.

[omgevingsvergunning aan [eigenaar] voor het wijzigen van het gebruik van de woning ten behoeve van kamerverhuur voor maximaal zes personen.]

Bij de uitspraak van 17 februari 2016 heeft de Afdeling, voor zover hier van belang, de uitspraak van de rechtbank van 10 maart 2015 vernietigd, voor zover de rechtbank daarbij de rechtsgevolgen van het besluit van 1 april 2014 in stand heeft gelaten.

Bij brief van 13 mei 2016 heeft [appellant] het college meegedeeld dat het in gebreke is tijdig een nieuw besluit op zijn bezwaar te nemen. Daarbij heeft hij het college verzocht binnen twee weken een besluit te nemen.

Bij brief van 25 mei 2016 heeft het college een reactie op de ingebrekestelling gegeven. [...] [appellant] betoogt dat de rechtbank de brief van het college van 25 mei 2016 ten onrechte heeft aangemerkt als een schriftelijke weigering een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb. Volgens [appellant] is deze brief uitsluitend informatief van aard.

[...] De rechtbank heeft de brief van 25 mei 2016 terecht aangemerkt als een weigering een besluit te nemen. Uit die brief volgt dat het college de procedure over de omgevingsvergunning als beëindigd beschouwt en niet voornemens is een nieuw besluit op bezwaar te nemen. Anders dan in de aangevallen uitspraak is aangenomen, kan de brief van 25 mei 2016 niet worden aangemerkt als een nieuw besluit op het bezwaarschrift van [appellant] tegen het besluit van 18 oktober 2013. Het betreft slechts een weigering een besluit te nemen als bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb, die voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit wordt gelijkgesteld.

Zoals de rechtbank heeft geoordeeld en tussen partijen niet in geschil is, heeft [appellant] niet tijdig beroep ingesteld tegen de schriftelijke weigering een besluit te nemen. Vraag is of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. De rechtbank heeft geoordeeld dat dit niet het geval is.

De Afdeling volgt de aangevallen uitspraak op dit punt niet. De brief van 25 mei 2016 heeft naar aard en inhoud een informatief karakter. Gelet op de inhoud van die brief, die onjuist is voor zover daarin is gesteld dat [eigenaar] niet meer beschikt over een geldige omgevingsvergunning voor het wijzigen van het gebruik van de woning en voor zover daarin tot uitdrukking is gebracht dat geen nieuw besluit op bezwaar is vereist, heeft bij [appellant] verwarring kunnen ontstaan over het karakter van de brief. Daarbij is van belang dat in de brief van 16 maart 2016 aan [eigenaar], die door het college is bijgevoegd, uitdrukkelijk is vermeld dat die brief geen besluit behelst, maar slechts is bedoeld ter informatie. De omstandigheid dat de brief van 25 mei 2016 aan [appellant] is voorzien van een rechtsmiddelenclausule, waarin is vermeld dat bezwaar kan worden gemaakt, doet hieraan niet af. Nu in dit geval aannemelijk is dat [appellant] door de inhoud van deze brieven op het verkeerde been is gezet, kan hij redelijkerwijs niet worden geacht in verzuim te zijn geweest. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geen aanleiding gezien om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

[ECLI:NL:RVS:2017:3568](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:3568)

college van burgemeester en wethouders van Almere, verweerder.

Awb 1:3, 4:2, 4:5, 4:20b, 4:20c

AANVRAAG. Vergunning van rechtswege. In dit geval heeft het college wederpartijen niet gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag om een omgevingsvergunning in te dienen. [wederpartijen hebben] in het bezwaarschrift weliswaar verzocht om een omgevingsvergunning, maar het college hoefde op dit verzoek niet bedacht te zijn. Van een bezwaarschrift dat tevens als een aanvraag om een omgevingsvergunning had moeten worden aangemerkt, is gelet op het vorenstaande geen sprake. Vergelijking met ABRS 20 februari 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:BZ1684](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RVS:2013:BZ1684)).

[ECLI:NL:RVS:2017:3562](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RVS:2017:3562)

JnB2018, 5

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-12-2017 (publ. 14-12-2017), SHE 17/2373 en SHE 17/2374

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Deurne, verweerder.

Awb 7:11 lid 1

Gemeentewet 102

MANDAAT. De primaire besluiten zijn genomen door verweerder. De bestreden besluiten zijn genomen door de gemeentesecretaris namens verweerder. De heroverweging in bezwaar mag zich niet beperken tot de rechtmatigheid van het primaire besluit, maar dient zich binnen de grenzen van de wet ook uit te strekken tot kwesties van beleid. Aldus wordt een zekere controle uitgeoefend op degene die het primaire besluit heeft genomen en op het daarbij gevoerde beleid. Deze in artikel 7:11, eerste lid, van de Awb voorgeschreven heroverweging komt niet tot haar recht indien een ambtenaar in mandaat beslist op een bezwaar tegen een door het bestuursorgaan zelf genomen besluit.

De functie van gemeentesecretaris is geen zelfstandige ondersteunende functie van verweerder maar de gemeentesecretaris is wel degelijk ondergeschikt aan verweerder. Dit volgt overigens ook uit artikel 102 van de Gemeentewet. Dit heeft tot gevolg dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met artikel 7:11, eerste lid van de Awb. Vergelijking met ABRS 20 juli 2011

([ECLI:NL:RVS:2011:BR2322](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RVS:2011:BR2322)).

[ECLI:NL:RBOBR:2017:6280](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBOBR:2017:6280)

Deze uitspraak is tevens in deze nieuwsbrief opgenomen onder Planschade onder nummer 12.

JnB2018, 6

MK ABRS, 27-12-2017, 201609697/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel West van de gemeente Amsterdam.

Gemeentewet 83

BEVOEGDHEID. Omgevingsvergunning voor bouwen verleend door bestuurscommissie. Gekozen bestuurscommissie volgens [appellant] in strijd met artikel 83 van de Gemeentewet. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van dit artikel verzet het artikel zich er niet tegen dat voor een bestuurscommissie verkiezingen worden gehouden.

[ECLI:NL:RVS:2017:3590](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 7

ABRS, 27-12-2017, 201607695/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Putten.

bestemmingsplan "Oostelijk Buitengebied"

HANDHAVING. Dwangsom. Permanente bewoning recreatiewoning.

Overgangsrecht. Het met het geldende en voorheen geldende bestemmingsplan strijdige gebruik is na de peildatum niet geïntensiveerd. Zowel door [appellant] en, bij zijn afwezigheid, door anderen is de recreatiewoning gebruikt voor permanente bewoning. Hiermee is de ruimtelijke uitstraling naar aard, omvang of intensiteit van dat gebruik niet gewijzigd. Dat door anderen mogelijk een vergoeding aan [appellant] is betaald maakt het gebruik dat van die woning is gemaakt niet anders. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat [appellant] geen rechten kan ontlenen aan het in het geldende en voorheen geldende bestemmingsplan opgenomen overgangsrecht.

[ECLI:NL:RVS:2017:3570](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 8

ABRS, 20-12-2017, 201700895/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1, artikel 2 lid 3

WABO. Bouwplan niet omgevingsvergunningvrij op grond van artikel 2, derde lid, van bijlage II van het Bor. Perceelsgedeelte betreft geen erf en kan daarom evenmin als achtererf worden aangemerkt.

[...] [Weigering] omgevingsvergunning [...].

[...] De aanvraag om omgevingsvergunning heeft betrekking op de uitbreiding van een bestaande woning op het perceel met een schuur. [...]

[...] Ingevolge artikel 3.1 van de planvoorschriften heeft het perceelsgedeelte de bestemming "Bos-Bostuin". Gelet op de doeleindenomschrijving hebben deze gronden een natuurfunctie. De gronden mogen slechts worden bebouwd en ingericht met bouwwerken, geen gebouwen zijnde, ten behoeve van deze bestemming. Daarnaast is in het bestemmingsplan een zogeheten aanlegvergunningstelsel voor deze gronden opgenomen. Artikel 3.1. van de planvoorschriften staat er derhalve aan in de weg de gronden aan te merken als erf, als hiervoor bedoeld. Dat de definitiebepaling van bostuin in artikel 1.15 niet uitsluit dat een bostuin als een tuin kan worden gebruikt en ingericht, leidt niet tot een ander oordeel, nu de definitiebepaling niet kan bewerkstellingen dat in afwijking van artikel 3.1 de gronden met de bestemming "Bos - Bostuin" als erf kunnen worden aangemerkt. Nu het perceelsgedeelte geen erf betreft, kan het evenmin als achtererf als bedoeld in die bepaling worden aangemerkt. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat het vergunningvrij realiseren van het bouwplan op deze gronden niet mogelijk is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3490](#)

JnB2018, 9

Rechtbank Oost-Brabant, 22-12-2017, SHE 17/1208, SHE 17/1209, SHE 17/1848, SHE 18/1849, SHE 17/3325 en SHE 17/3326

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Handhaving. Onduidelijkheden in de aanvraag en vergunning komen voor rekening van verweerder. Verweerder moet aannemelijk maken dat wordt gehandeld in strijd met de verleende vergunning. Als verweerder dit had willen vermijden, dan had hij een duidelijke vergunning moeten verlenen dan wel met toepassing van artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo door middel van een (ambtshalve) wijziging de eerder verleende vergunning moeten verduidelijken in het belang van de bescherming van het milieu.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:6669](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 20-12-2017, 201608702/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3521](#)).
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 15-12-2017 (publ. 21-12-2017), LEE 16/3740, 16/3744 en 16/3756 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:4949](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- MK Rechtbank Limburg, 29-11-2017 (publ. 15-12-2017), ROE 16 / 3689 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:11599](#)).

- Rechtbank Gelderland, 18-12-2017, AWB 16/4787 ([ECLI:NL:RBGEL:2017:6500](https://eclisearch.nl/ECLI:NL:RBGEL:2017:6500)).

[Naar inhoudsopgave](#)

WRO/Wro/Woningwet

JnB2018, 10

MK ABRS, 27-12-2017, 201608182/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Borger-Odoorn.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.38 lid 1, 3.39 lid 1

beheersverordening "Buitengebied"

WET RUIMTELIJKE ORDENING. De beheersverordening moet, wat het perceel in kwestie betreft, onverbindend worden geacht. Dit leidt ertoe dat voor de beantwoording van de vraag of het college in dit geval bevoegd was handhavend op te treden tegen het gebruik van de mestscheidingsinstallatie op het perceel, dient te worden teruggevallen op het eraan voorafgaande bestemmingsplan. Daarmee heeft de onverbindendheid van de beheersverordening hetzelfde gevolg als de vernietiging van een bestemmingsplan.

[...] De rechtbank is het college terecht gevolgd in zijn standpunt dat de beheersverordening, wat het perceel betreft, onverbindend is omdat het perceel onder het bestemmingsplan de bestemming "Grondgebonden Agrarisch Bedrijf" had en dit onder de beheersverordening de bestemming "Wonen" is geworden. Weliswaar kan bij een beheersverordening ook feitelijk bestaand gebruik, dat in strijd was met het voorheen geldende planologische regime, worden toegestaan, maar dat laat onverlet dat aan de vaststelling van een beheersverordening een deugdelijke planologische afweging ten grondslag dient te liggen. Dat geldt te meer voor zover met een beheersverordening illegaal bestaand gebruik, dan wel planologisch niet volledig gereguleerd gebruik, wordt toegestaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2467](https://eclisearch.nl/ECLI:NL:RVS:2016:2467)). Uit de beheersverordening noch uit de toelichting daarbij blijkt dat de raad van de gemeente Borger-Odoorn heeft vastgesteld dat op het perceel feitelijk sprake was van wonen of dat door de vaststelling van de beheersverordening werd beoogd om illegaal bestaand gebruik toe te staan. Het college heeft bovendien ter zitting toegelicht dat de bestemming op het perceel in de beheersverordening onbedoeld is gewijzigd en dat in de op 28 januari 2016 vastgestelde Herziening Beheersverordening Buitengebied 2016 de agrarische bestemming, zoals deze was opgenomen in het bestemmingsplan, is hersteld.

Gelet op het voorgaande moet de beheersverordening in zoverre onverbindend worden geacht.

De vaststelling in deze zaak dat de beheersverordening, voor zover deze betrekking heeft op het perceel, onverbindend is, heeft tot gevolg dat de beheersverordening in zoverre geacht moet worden van aanvang af niet te hebben gebonden en niet in werking te zijn getreden als bedoeld in artikel 3.39, eerste lid, van de Wro. Gelet hierop heeft het in artikel 3.39, eerste lid, van de Wro opgenomen rechtsgevolg, namelijk het vervallen van

het aan de beheersverordening voorafgaande bestemmingsplan, zich wat het perceel betreft niet voorgedaan. Dit betekent dat de onverbindendheid van de beheersverordening, wat het perceel betreft, ertoe leidt dat voor de beantwoording van de vraag of het college in dit geval bevoegd was handhavend op te treden tegen het gebruik van de mestscheidingsinstallatie op het perceel, dient te worden teruggevallen op het bestemmingsplan. Daarmee heeft de onverbindendheid van de beheersverordening hetzelfde gevolg als de vernietiging van een bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3569](https://www.eclinet.nl/nl/rvs/2017:3569)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 11

ABRS, 27-12-2017, 201705784/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 6.1.2.2 lid 1 aanhef en onder a, 6.1.3.2

PLANSCHADE. Afwijzing planschadevergoeding. Oorzaak ter zake waarvan een tegemoetkoming in de schade wordt gevraagd. I.c. is in het aanvraagformulier uitsluitend het eerste bestemmingsplan als oorzaak van de gestelde planschade aangewezen.

De heroverweging van het primaire besluit dient, in beginsel, te geschieden op basis van de feiten of omstandigheden, zoals die zijn op het tijdstip waarop het besluit op bezwaar wordt genomen. Dit laat onverlet dat die heroverweging binnen de grenzen van de aanvraag, zoals deze in de aanvraagfase nader is toegelicht of bijgesteld, en het primaire besluit plaatsvindt. Het college was niet gehouden om buiten die grenzen te treden door in de bezwaarfase na te gaan of [appellant] als gevolg van de inwerkingtreding van het tweede bestemmingsplan schade heeft geleden. Het lag op de weg van [appellant] om de aanvraag voorafgaand aan het primaire besluit aan te vullen dan wel een nieuwe aanvraag in te dienen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3567](https://www.eclinet.nl/nl/rvs/2017:3567)

Jnb2018, 12

MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-12-2017 (publ. 14-12-2017), SHE 17/2373 en SHE 17/2374

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Deurne, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Passieve risico-aanvaarding. In het geval waarbij sprake is van een ruime variëteit aan mogelijkheden in het oude planologische regime moet een redelijk denkend en handelend eigenaar toch enige blijk geven van concrete benutting van de ruimere mogelijkheden onder het oude planologische regime, anders kan hem volledige passieve risico-aanvaarding worden tegengeworpen.

De aard van de benuttingspoging van de eigenaar kan een rol spelen bij de beantwoording van de vraag of hem geen of gedeeltelijke passieve risico-aanvaarding kan worden tegengeworpen.

[aanvragen tegemoetkoming in de planschade]

[...] De rechtbank ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld of eisers passieve risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen bij een ruime variëteit aan mogelijkheden in het oude planologische regime.

[...] De rechtbank is van oordeel dat, indien onder het oude planologische regime sprake is van een ruime variëteit in bouw- en gebruiksmogelijkheden, niet van een redelijk denkend en handelend eigenaar kan worden verlangd dat hij een concrete poging tot realisering van alle gebruiksmogelijkheden onderneemt. Dat neemt niet weg dat een redelijk denkend en handelend eigenaar toch enige blijf moet geven van concrete benutting van de ruimere mogelijkheden onder het oude planologische regime, anders kan hem wel volledige passieve risico-aanvaarding worden tegengeworpen. De aard van de benuttingspoging van de eigenaar kan een rol spelen bij de beantwoording van de vraag of hem geen of gedeeltelijke passieve risico-aanvaarding kan worden tegengeworpen. Het door eisers ingenomen standpunt impliceert dat van een redelijk denkend en handelend eigenaar helemaal niets kan worden verlangd en dat hij zonder meer kan blijven stilzitten, wat tevens met zich brengt dat artikel 6.3 onder b van de Wro geen enkele betekenis meer zou hebben in het geval waarbij sprake is van een ruime variëteit aan mogelijkheden in het oude planologische regime. Bovendien is onduidelijk bij welke omvang aan variëteit aan mogelijkheden stilzitten zou kunnen worden toegelaten. Om die reden ziet de rechtbank geen aanleiding om eisers in hun standpunt daarover te volgen. [...]

[...] de rechtbank [is] van oordeel dat verweerder ten onrechte aan beide eisers een volledige passieve risicoaanvaarding heeft tegengeworpen. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:6280](https://ecli.nl/RBOBR:2017:6280)

Deze uitspraak is tevens in deze nieuwsbrief opgenomen onder Algemeen bestuursrecht onder nummer 5.

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2018, 13

MK ABRS, 20-12-2017, 201607466/1/A3

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Flora- en faunawet (Ffw) 29 lid 1, 30 lid 1, 68 lid 1 aanhef en onder a, d en e, lid 4

Besluit beheer en schadebestrijding dieren 4 aanhef en onder e

FLORA- EN FAUNAWET. Ontheffing onder voorschriften voor het opzettelijk verontrusten en doden van damherten in het Noord-Hollandse gedeelte van de Amsterdamse Waterleidingduinen en het Nationaal Park Zuid-Kennemerland mocht worden verleend. Het college mocht zich op het standpunt stellen dat ter

voorkoming van aanrijdingen met damherten geen andere bevredigende oplossing bestaat. Het college mocht zich voorts op het standpunt stellen dat ter voorkoming van schade aan flora en fauna een noodzaak bestaat tot het opzettelijk doden van damherten.

[ECLI:NL:RVS:2017:3511](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:3510](#), [ECLI:NL:RVS:2017:3512](#), [ECLI:NL:RVS:2017:3509](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 20-12-2017, 201700910/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3479](#)).
- MK Rechtbank Rotterdam, 22-12-2017, ROT 16/3677 ([ECLI:NL:RBROT:2017:10111](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 14

MK CRvB, 28-12-2017, 17/3958 MAW

minister van Defensie, appellant.

AMAR 145 lid 1, aanhef en onder a

Beleidsregel inzake schadeverhaal defensiepersoneel (Beleidsregel) 4, 7

Verkeersregeling Defensie 2015 (Verkeersregeling) 4

Regeling Achteruitrijden (Regeling)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. VERGOEDING VAN DOOR DE DIENST GELEDEN SCHADE. I.c. is geen sprake van (bewust) roekeloos handelen. Aan artikel 145 lid 1 aanhef en onder a AMAR kan dan ook geen toepassing worden gegeven.

Appellant heeft betrokkene met toepassing van artikel 145 van het AMAR verplicht tot vergoeding van de door de dienst geleden schade tot een bedrag van € 500,-. Hieraan is ten grondslag gelegd dat de schade, ontstaan in het kader van de vervulling van de aan betrokkene opgedragen diensten en werkzaamheden, is ontstaan door opzet of bewuste roekeloosheid van betrokkene.

Raad: Met de rechtbank oordeelt de Raad dat, hoewel betrokkene door met het voertuig stapvoets achteruit te rijden zonder zich daarbij te laten gidsen, in het licht van de toepasselijke regelgeving onmiskenbaar verwijtbaar heeft gehandeld, niet gezegd kan worden dat hierdoor sprake is geweest van bewuste roekeloosheid aan de kant van betrokkene. Het enkele feit dat de gidsplicht niet in acht is genomen rechtvaardigt niet

zonder meer de conclusie dat sprake is geweest van een zodanig gevaarlijke gedraging dat betrokkene onmiddellijk voorafgaand aan het ongeval daadwerkelijk beseftte dat hij zich daarvan in verband met de aanmerkelijke kans op verwezenlijking van het daardoor in het leven geroepen risico (van het veroorzaken van schade als gevolg van een aanrijding) had behoren te onthouden. Bijkomende feiten of omstandigheden die dit anders zouden kunnen maken, zijn niet naar voren gekomen. Integendeel, het feit dat betrokkene stapvoets achteruit reed, wat door appellant niet is bestreden, draagt bij aan het oordeel dat niet gezegd kan worden dat betrokkene (bewust) roekeloos handelde. Hetzelfde geldt voor de door betrokkene met een medische verklaring gestaafde vermoeidheidsklachten. De rechtbank is dan ook terecht tot het oordeel gekomen dat onder deze omstandigheden aan artikel 145, eerste lid, aanhef en onder a, van het AMAR geen toepassing kan worden gegeven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4456](#)

JnB2018, 15

MK CRvB, 28-12-2017, 16/5291 AW

staatssecretaris van Defensie.

Wet luchtvaart 10.1 lid 3

MILITAIR AMBTENARENRECHT. VERZOEK ONTHEFFING VliegRESTRICIES.

Appellant mag uitsluitend vliegen in een vliegtuig met meerdere piloten en moet jaarlijks een ergometrisch onderzoek ondergaan. De staatssecretaris wordt gevolgd in zijn conclusie dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden, waarin de bij of krachtens het tweede lid van artikel 10.1 van de Wet luchtvaart gegeven regels in redelijkheid geen toepassing kunnen vinden. De staatssecretaris heeft zich niet ten onrechte gebaseerd op de bevindingen en inzichten van de luchtvaartcardioloog. Deze zijn door de vliegerarts nog steeds actueel geacht. De staatssecretaris heeft in zijn afweging zwaarwegende betekenis mogen toekennen aan het belang van de veiligheid van het militaire luchtverkeer. I.c. is de ontheffing als bedoeld in artikel 10.1 lid 3 Wet Luchtvaart terecht geweigerd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4461](#)

JnB2018, 16

MK CRvB, 21-12-2017, (publ. 02-01-2018), 17/4473 AW

commandant Bevoorrading- en Transportcommando.

ARAR 21a lid 5

Bard 30c, 31

AMBTENARENRECHT. PAS-REGELING. ZIEKTE. Stopzetting van PAS-regeling tijdens ziekte is niet door de regelgever beoogd.

Appellant heeft in verband met zijn ziekte een verzoek ingediend om de PAS-regeling met terugwerkende kracht tot 28 december 2014 stop te zetten. De commandant heeft het verzoek van appellant afgewezen.

Raad: Aanvankelijk was de PAS-regeling voor burgerambtenaren van Defensie opgenomen in artikel 31 van het Bard. Bij de invoering van het Bard in 1993 was het de

bedoeling de rechtspositionele regelingen in het ARAR zonder afwijkingen over te nemen, zo is vermeld in de toelichting bij het Bard (Stb. 1993, 350). Voor een inhoudelijke toelichting is daarbij dan ook verwezen naar de toelichting bij het ARAR zoals dit luidde per 1 april 1993 (Stb 1993, 143). De stelling van appellant dat wat in laatstbedoelde toelichting staat vermeld in deze zaak niet van betekenis is, kan dan ook niet worden gevolgd. De toelichting bij het ARAR zoals dit luidde per 1 april 1993 (Stb 1993, 143) vermeldt uitdrukkelijk dat in geval van doorbetaling van het salaris gedurende ziekte, de PAS-regeling blijft doorlopen. Dat dient dus ook in geval van toepasselijkheid van het Bard het uitgangspunt te zijn.

Thans is de PAS-regeling neergelegd in artikel 30c van het Bard. Deze bepaling is niet meer volledig gelijklopend aan de regeling in het ARAR, zoals neergelegd in artikel 21a. Appellant verbindt aan het ontbreken in artikel 30c van het Bard van een artikellid gelijk aan het vijfde lid van artikel 21a van het ARAR, de conclusie dat het Bard een grondslag ontbeert voor het laten doorlopen van de PAS-regeling tijdens ziekte. Ook daarin kan hij niet worden gevolgd. Vooropgesteld wordt dat in geen van beide artikelen iets staat over tussentijdse stopzetting van de PAS-regeling. Uit artikel 21a, vijfde lid, van het ARAR, volgt wel dat de PAS-regeling doorloopt tijdens ziekte. Uitgaande van het eerdergenoemde uitgangspunt van aansluiting van de regeling in het Bard bij die in het ARAR, bevestigt dit artikellid juist dat stopzetting tijdens ziekte, zoals ook al volgt uit de genoemde toelichtingen, niet door de regelgever is beoogd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4421](https://ecli.nl/crvb/2017/4421)

JnB2018, 17

MK CRvB, 14-12-2017 (publ. 22-12-2017), 16/5594 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 94, eerste lid, aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. EERVOL ONTSLAG. ONBEKWAAMHEID OF

ONGESCHIKTHEID, ANDERS DAN OP GROND VAN ZIELS- OF

LICHAAMSGEBREKEN. Voor zover de gegevens ten tijde van het ontslagbesluit

voor de korpschef nog geen aanwijzingen vormden voor een mogelijke

medische oorzaak van het onvoldoende functioneren van appellant, leverden zij

in elk geval wel grond op voor gerede twijfel over een mogelijke relatie tussen

zijn functioneren en de (gezondheids)toestand waarin hij verkeerde als gevolg

van de HNP-klachten en zijn privéomstandigheden. Het stond de korpschef

daarom niet vrij om appellant ontslag te verlenen wegens ongeschiktheid op

andere dan medische gronden zonder eerst onderzoek te doen naar het bestaan

van een eventuele medische oorzaak.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4397](https://ecli.nl/crvb/2017/4397)

JnB2018, 18

MK CRvB, 21-12-2017 (publ. 29-12-2017), 16/336 AW, 16/1528 AW

korpschef van politie, appellant.

AMBTENARENRECHT. VERSTREKKING VAN GEVOELIGE INFORMATIE DOOR MIDDEL VAN TWEETS. Onvoorwaardelijk ontslag in verband met ernstig plichtsverzuim niet onevenredig met de aard van het plichtsverzuim.

De Raad is van oordeel dat appelland kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de straf van onvoorwaardelijk ontslag niet onevenredig is te achten aan de ernst van het verweten plichtsverzuim. Het door middel van de tweets verstrekken van gevoelige politie-informatie aan de adjunct-hoofdredacteur van de [krant] is terecht aangemerkt als ernstig plichtsverzuim. Betrokkene heeft met de tweets in strijd gehandeld met de voor politieambtenaren geldende strenge eisen van integriteit, betrouwbaarheid en besef van verantwoordelijkheid. Anders dan de rechtbank, is de Raad van oordeel dat appelland in het beroep van betrokkene op zijn partiële PTSS, de als hoog ervaren werkdruk en het ontstaan van impulsief gedrag als gevolg van stressfactoren geen aanleiding heeft behoeven te zien voor het opleggen van een minder zware straf. Dat het lopende onderzoek geen schade heeft opgelopen, kan daar evenmin aan afdoen, nu dit een toevallige uitkomst is die buiten de invloedssfeer van betrokkene heeft gelegen. Ook het langdurige dienstverband van betrokkene leidt de Raad niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4414](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 19

MK CRvB, 29-12-2017, 16/6185 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 27a lid 9

Rv 475d lid 7

WERKLOOSHEID. BESLAGVRIJE VOET. Nu het Uww de voor de herberekening benodigde gegevens pas bij brief van 14 december 2015 van appelland heeft ontvangen, was pas op dat moment de reden voor de verhoging van de beslagvrije voet aangetoond. Met de aanpassing van de beslagvrije voet met ingang van die datum heeft het Uww voldaan aan het vereiste dat onverwijld rekening moet worden gehouden met de wijziging van omstandigheden die de beslagvrije voet verhogen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4462](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 20

MK CRvB, 19-12-2017 (publ. 28-12-2017), 16/3032 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

BIJSTAND. INTREKKING IN VERBAND MET SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. Niet kan worden geoordeeld dat appellante de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden door geen eigen administratie te voeren van de door hem gewerkte uren. De omstandigheid dat de administratie van de werkgever - die de basis heeft gevormd voor de salarisspecificaties van appellante - ondeugdelijk is, betekent op zichzelf niet dat het college daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat appellante meer uren heeft gewerkt dan wel meer inkomsten heeft genoten dan op de salarisspecificaties is vermeld en zo de inlichtingenverplichting heeft geschonden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4334](#)

JnB2018, 21

MK CRvB, 12-12-2017 (publ. 28-12-2017), 16/1994 PW

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Protocol 12 bij het EVRM 1

WWB 53a

BIJSTAND. (PILOT-)ONDERZOEK GEMEENTE TILBURG. Het college heeft, door het (pilot)onderzoek te beperken tot bijstandsgerechtigden met de Turkse nationaliteit, waaronder appellante, gehandeld in strijd met het discriminatieverbod. De bevindingen uit het in Turkije verrichte onderzoek mogen niet als bewijs aan de besluitvorming ten grondslag worden gelegd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4324](#)

Zie voorts: [ECLI:NL:CRVB:2017:4326](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:4327](#).

JnB2018, 22

MK CRvB, 12-12-2017 (publ. 18-12-2017), 16/2014 WWB, 16/2015 WWB

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

WWB

BIJSTAND. HUISBEZOEK. AFWIJZING AANVRAAG BIJSTAND. I.c. is geen sprake van geen of onvoldoende medewerking aan het huisbezoek.

Raad: Uit het verslag dat is opgemaakt van het huisbezoek blijkt niet dat appellante daaraan geen of onvoldoende medewerking heeft verleend. Uit het verslag kan worden opgemaakt dat er twee momenten zijn aan te wijzen waarop appellante weigert haar medewerking te verlenen, respectievelijk de toegang tot een ruimte belet. Beide keren werkt appellante echter - nadat de beide klantmanagers haar hebben gewezen op de mogelijke gevolgen voor het recht op bijstand - mee aan het voortzetten van het huisbezoek. Aan het feit dat zij beide keren in eerste instantie heeft geweigerd komt, gelet op de alsnog verleende medewerking, geen betekenis toe. De klantmanagers hebben alle bij appellante in gebruik zijnde ruimtes in de woning kunnen bezichtigen en appellante heeft op alle vragen van de klantmanagers geantwoord. Het huisbezoek is ook afgesloten met een bedankje van de klantmanagers richting appellante en de hoofdbewoner voor hun medewerking. Voor zover bepaalde onderzoeksbevindingen vragen of twijfel oproepen bij de klantmanagers, hadden zij daarop moeten doorvragen.

Daarvan geeft het verslag van het huisbezoek geen blijk. Voor zover zij wel vragen hebben gesteld aan de hoofdbewoner en hij daarop geen antwoord heeft gegeven, kan dat appellante niet worden tegengeworpen. De klantmanagers hadden eventuele vragen moeten stellen aan appellante.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4270](#)

JnB2018, 23

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-12-2017 (publ. 21-12-2017), LEE 16/3099

college van burgemeester en wethouders van Groningen, verweerder.

PW 9 lid 6

PARTICIPATIEWET. VERLAGING UITKERING IN VERBAND MET ZEER ERNSTIGE MISDRAGINGEN JEGENS MET DE UITVOERING VAN DE PW BELASTE PERSONEN. Beveiliger is niet te kwalificeren als een met de uitvoering van de PW belaste persoon als bedoeld in artikel 9, zesde lid, van de PW.

Hoewel eiser op ruwe wijze de papieren uit de handen van de bijstandsconsulent heeft geslagen en zijn (niet te tolereren) gedrag weliswaar is te beschouwen als een zeer ernstige misdraging als bedoeld in artikel 9, zesde lid, van de PW, kan niet worden gezegd dat sprake was van mensgericht fysiek geweld van eiser jegens de persoon van de bijstandsconsulent. Niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 9, zesde lid, van de PW in verbinding met artikel 12, derde lid, aanhef en onder e, van de Afstemmingsverordening, zodat verweerder ook om die reden niet bevoegd was een maatregel aan eiser op te leggen.

[ECLI:NL:RBNNE:2017:4957](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 24

CRvB, 22-12-2017 (publ. 29-12-2017), 16/7987 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Anw 14 lid 1 onder b

NABESTAANDENWET. De SvB heeft geweigerd de nabestaandenuitkering per 30 april 2014 te verstrekken, omdat appellante niet wordt geacht arbeidsongeschikt te zijn als bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder b, van de ANW. Appellante heeft niet gesteld dat haar arbeidsongeschiktheid op 30 april 2014 verkeerd is beoordeeld, maar heeft aangevoerd dat naderhand sprake is geweest van een verslechtering van haar gezondheidssituatie. Deze gestelde verslechtering kan echter geen recht doen ontstaan op een nabestaandenuitkering, omdat uitsluitend de situatie op 30 april 2014 van belang is. Het beroep op artikelen in de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, waarin het recht op uitkering bij toegenomen

arbeidsongeschikt wordt geregeld, slaagt niet omdat een soortgelijke bepaling in de ANW ontbreekt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4430](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 25

MK CRvB, 01-12-2017 (publ. 21-12-2017), 15/4835 WIA-P

Raad van bestuur van het Uuv.

VWEU 267

Besluit 3/80 6 lid 1

Aanvullend Protocol 59

TW 4a

PREJUDICIËLE VRAAG. EXPORT TOESLAGENWET NAAR TURKIJE.

De Centrale Raad van Beroep:

- verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU antwoord te geven op de volgende vragen:

Moet artikel 6, eerste lid, van Besluit 3/80 met inachtneming van artikel 59 van het Aanvullend Protocol aldus worden uitgelegd, dat het zich verzet tegen een wettelijke regeling van een lidstaat zoals artikel 4a van de TW, op grond waarvan een toegekende aanvullende prestatie wordt ingetrokken als de begunstigde naar Turkije verhuist, ook indien deze begunstigde het grondgebied van de lidstaat op eigen initiatief heeft verlaten? Is daarbij van belang dat de betrokkene op het moment van vertrek niet langer een verblijfsrecht heeft op grond van het associatierecht, maar wel beschikt over een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen? Is daarbij van belang dat de betrokkene op grond van nationale regelgeving binnen één jaar na vertrek de mogelijkheid heeft om terug te keren om zo de toeslag te herkrijgen, en dat die mogelijkheid verder bestaat zo lang als hij beschikt over de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen?

[ECLI:NL:CRVB:2017:4338](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Meststoffenwet

JnB2018, 26

MK CBb, 11-12-2017 (publ. 15-12-2017), 15/813

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Meststoffenwet (MSw) 1 lid 1 aanhef en onderdeel g, 1 lid 1 aanhef en onderdeel i, 7, 8, 51, 54

MESTSTOFFENWET. Boete. In dit geval is geen sprake van een bedrijf in de zin van de Msw. Weliswaar is voor het oordeel dat sprake is van veehouderij in de zin van de Msw een winstoogmerk niet bepalend, maar wel moet sprake zijn van het bedrijfsmatig houden van dieren. Daarvan is in dit geval, gelet op de vastgestelde feiten, geen sprake.

[...] [opleggen] bestuurlijke boetes [...].

[...] [Verwijzing naar uitspraken College van 25 april 2016

([ECLI:NL:CBB:2016:116](#)) en 14 april 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:134](#))].

[...] De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak vooropgesteld dat het hobbymatig houden van paarden is aan te merken als veehouderij en dus als "landbouw" in de zin van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder g, van de Msw. De rechtbank heeft, daarbij in aanmerking nemende dat een winstoogmerk op basis van de omschrijving van "bedrijf" in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Msw, niet vereist is, om die reden de Msw van toepassing geacht. Het College acht dit oordeel onjuist. Het College is op basis van de feitelijke situatie van oordeel dat het houden van dieren door [naam] niet is aan te merken als bedrijfsmatige veehouderij als bedoeld in de Msw. Anders dan de minister heeft gesteld, is er evenmin sprake van een bedrijf omdat [naam] akkerbouw zou beoefenen. [naam] beschikt slechts over vier paarden. Hoewel [naam] beschikt over een perceel dat niet van geringe grootte is, is onweersproken dat het bij hem vooropstaat om grond "terug te geven aan de natuur" en niet om deze bedrijfsmatig te bewerken. Weliswaar wordt er gras gemaaid en wordt dit aan de paarden gevoerd, maar dit maaien vindt – slechts eenmaal per jaar – plaats omdat hiertoe een wettelijke verplichting bestaat en niet als vorm van akkerbouw, hetgeen mede blijkt uit het feit dat de opbrengst niet toereikend is voor het voederen van de paarden, waardoor voer moet worden bijgekocht. Voor het uitrijden van de mest heeft [naam] geen vergoeding ontvangen. Evenmin is sprake van het fokken van veulens voor de verkoop of andere commerciële activiteiten. De feitelijke situatie onderscheidt zich hier ook van de situatie die aan de orde was in de aangehaalde uitspraak van 14 april 2017 doordat daarin anders dan hier sprake was van de aanvraag en uitbetaling van bedrijfstoeslag. De rechtbank is daarbij eraan voorbijgegaan dat weliswaar voor het oordeel dat sprake is van veehouderij in de zin van de Msw een winstoogmerk niet bepalend is, maar dat wel sprake moet zijn van het bedrijfsmatig houden van dieren. Daarvan is in dit geval, gelet op de vastgestelde feiten, geen sprake. Dit is overigens door de minister ter zitting erkend.

Gelet op de feitelijke omstandigheden in dit geval is evident dat de activiteiten van [naam] niet onder de omschrijving van "landbouw" in artikel 1, eerste lid, aanhef, en onder g, van de Msw vallen. Hiermee is er geen sprake van een "bedrijf" in de zin van artikel 1, eerste lid, aanhef, en onder i, van de Msw. Dit betekent dat, nu aan het bestanddeel "bedrijf" niet wordt voldaan, artikel 7 van de Msw niet van toepassing is. De rechtbank heeft dan ook niet onderkend dat de minister niet aan artikel 51 van de Msw de bevoegdheid heeft kunnen ontlenen om aan [naam] een bestuurlijke boete op te leggen. [...]

[ECLI:NL:CBB:2017:399](#)

JnB2018, 27

MK CBB, 11-12-2017 (publ. 15-12-2017), 16/799

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Meststoffenwet (Msw) 1, 34, 51, 62

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet (Uitvoeringsbesluit Msw) 26,

Uitvoeringsregeling Meststoffenwet (Uitvoeringsregeling Msw) 122, 124, 130

MESTSTOFFENWET. Boete. Begrip "tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgrond". Degene die het landbouwbedrijf voert, moet over de grond de feitelijke beschikkingsmacht kunnen uitoefenen. Verwijzing naar uitspraken CBB van 12 februari 2013, ([ECLI:NL:CBB:2013:BZ1613](#)), 21 mei 2013 ([ECLI:NL:CBB:2013:CA2239](#)) en 16 januari 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:32](#)). Mede gelet op voorwaarden pachtovereenkomst heeft de rechtbank naar het oordeel van het College terecht geconcludeerd dat niet voldaan is aan het vereiste dat er sprake is van een civielrechtelijke titel die de betrokken grondgebruiker de feitelijke beschikkingsmacht over de grond geeft.

[ECLI:NL:CBB:2017:400](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 28

MK Rechtbank Den Haag, 23-11-2017 (publ. 15-12-2017), SGR 17/3741

minister van Veiligheid en Justitie, verweerder.

Awb 4:34 lid 1, 4:51 lid 1

SUBSIDIE. BELEIDSVRIJHEID. Besluit waarbij subsidie is verminderd ten opzichte van beraming. Gegeven de beleidsvrijheid bij het verlenen van subsidies, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder gelet op de financiële beperkingen, bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot wijziging van het subsidiebeleid. In het subsidierelatiebesluit is opgenomen dat op het subsidiebedrag "rijksbrede of VenJ-brede kortingen van toepassing (kunnen) zijn". Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat onderhavige subsidievermindering onderdeel is van brede kortingen die het gehele ministerie treffen. Anders dan eiseres aanvoert is hiervoor niet vereist dat sprake is van een bezuiniging waarbij op alle uitgaven een relatief even grote vermindering wordt toegepast (de kaasschaafmethode). Het in het besluit opgenomen financiële kader staat niet in de weg aan het willen realiseren van bezuinigingen aan de hand van een nadere prioritering van uitgaven op grond van politieke overwegingen. Verwijzing naar ABRS 1 mei 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:BZ9097](#)).

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13648](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 29

MK ABRS, 20-12-2017, 201605919/1/A3

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 35, 36, 45

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1a, 7, 9

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 7

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 21, 21g

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. De vermelding van de persoonsgegevens van appellant in de beschikkingen huurtoeslag voor 2011 en 2012 van [persoon] was ten tijde van belang voor de Belastingdienst/Toeslagen voor de uitvoering van de wettelijke taken op grond van de Awir en de Wht ter zake dienend. Met de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen het verzoek van [appellant] om zijn persoonsgegevens te verwijderen of af te schermen terecht heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3506](https://ecli.nl/RVS:2017:3506)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten

JnB2018, 30

MK ABRS, 20-12-2017, 201605435/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,
verweerder.

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (Wiv) 55

WET OP DE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENSTEN. Weigering verstrekken tapstatistieken. Toetsingscriterium artikel 55 Wiv "schade nationale veiligheid". De Afdeling acht het standpunt van de minister dat elk risico voor de nationale veiligheid dat niet louter hypothetisch is, moet worden vermeden, niet onjuist. Indien een dergelijk risico bestaat, worden de verzochte gegevens niet verstrekt.

De minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval bij openbaarmaking van de meerjaarlijkse tapstatistieken, in afwijking van het standpunt van de Commissie van Toezicht op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten, wel een risico bestaat voor de nationale veiligheid dat groter is dan een louter hypothetisch risico.

[ECLI:NL:RVS:2017:3508](https://ecli.nl/RVS:2017:3508)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 31

MK ABRS, 20-12-2017, 201606821/1/A3

korpschef van politie.

Auteurswet 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Wob beperkt auteursrecht. De openbaarmakingsregeling van de Wob is, zoals bevestigd in de geschiedenis van de totstandkoming van die wet (Kamerstukken II, 1987/88, 19 859, nr. 6, p. 20-21), een beperking op het auteursrecht als bedoeld in artikel 1 van de Auteurswet. De korpschef heeft derhalve ten onrechte met een beroep op die bepaling openbaarmaking van de scripties geweigerd. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld op grond van de constatering dat tijdens de mondelinge behandeling van het voorstel Wob (Handelingen II, 1988/89, nr. 50, p. 5022) namens de regering is medegedeeld dat bij een conflict tussen de Auteurswet en de Wob in een voorkomend geval de rechter een oordeel zou moeten geven.

[ECLI:NL:RVS:2017:3527](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:3527)

JnB2018, 32

MK ABRS, 20-12-2017, 201608427/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almelo.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder c, 11 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Intern beraad. Externe derden. De Afdeling is thans - anders dan voorheen (vergelijk onder meer de uitspraak van de Afdeling van 17 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1298](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:1298)) - van oordeel dat aan een beraad het interne karakter ontvalt indien daarbij een externe is betrokken die een eigen belang behartigt dat als zodanig bij het beraad een rol speelt. Hij adviseert in dat geval niet, of niet uitsluitend, in het belang van het bestuursorgaan dat hem om advies vraagt, maar zijn inbreng wordt (mede) ingegeven door een eigen belang bij de uitkomst van het beraad. Documenten van externe derden, zoals bedoeld in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 11 van de Wob, die zijn opgesteld met het oog op intern beraad, kunnen naar het oordeel van de Afdeling slechts onder intern beraad vallen in het geval dat de externe derde geen ander belang heeft dan het bestuursorgaan vanuit de eigen ervaring en deskundigheid een opvatting te geven over een bestuurlijke aangelegenheid.

[ECLI:NL:RVS:2017:3497](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:3497)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 33

MK ABRS, 04-01-2018, 201706057/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b sub 3

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Nog steeds geen uitzonderlijke situatie in Libië in het algemeen of in Tripoli in het bijzonder.

Deze uitspraak gaat over de vraag of de algemene veiligheidssituatie in Libië, in het bijzonder in Tripoli, thans zodanig slecht is, dat een vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. [...]

De hiervoor onder 5. en 5.1. uiteengezette toetsing door de Afdeling of zich in een bepaald land of, in voorkomend geval, een bepaald gebied, een uitzonderlijke situatie voordoet, wijkt af van de door het Upper Tribunal [uitspraak van het Britse Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 28 juni 2017, [\[2017\] UKUT 00263 \(IAC\)](#)] verrichte toetsing, zoals hiervoor onder 4. samengevat is weergegeven. [...]

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 5 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3231](#), overwogen dat de vraag wanneer zich een uitzonderlijke situatie voordoet door het Hof van Justitie beantwoord is in het arrest van 17 februari 2009, Elgafaji, punt 43; [ECLI:EU:C:2009:94](#). De vraag of zich, in dit geval in Libië, een dergelijke uitzonderlijke situatie voordoet, vergt volgens de Afdeling geen nadere uitleg door het Hof van het Unierecht, maar gaat uitsluitend over de beoordeling van een feitelijke situatie, die is voorbehouden aan de lidstaten (zie voormeld arrest van 17 februari 2009, punt 43 en onder meer het arrest van het Hof van 30 maart 2006, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, punt 69; [ECLI:EU:C:2006:208](#)).

Uit de stukken waar partijen een beroep op hebben gedaan komt het beeld naar voren dat de algemene veiligheidssituatie in Libië nog steeds zeer instabiel en onvoorspelbaar is. Alle partijen in het conflict maken zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Moorden, bomaanslagen en ontvoeringen vinden geregeld plaats. Uit de stukken kan niet worden afgeleid dat de huidige situatie wezenlijk anders is dan de situatie die aan de orde was in voormelde uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016 [\[ECLI:NL:RVS:2016:2123\]](#). De veiligheidssituatie blijft slecht. Over het aantal dodelijke slachtoffers in Libië als gevolg van de gewapende strijd zijn de stukken niet eenduidig. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat het aantal slachtoffers veel hoger is dan in 2015 en 2016. Het aantal ontheemden is gedaald. Ter zitting kon geen eenduidige informatie worden verschaft over de vraag hoe andere landen dan het Verenigd Koninkrijk de veiligheidssituatie in Libië beoordelen.

De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande terecht op het standpunt gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Libië, in het bijzonder in Tripoli, thans niet zodanig slecht is dat de vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. Hierbij is van belang dat de door partijen overgelegde stukken over de veiligheidssituatie in Libië

geen wezenlijk ander beeld geven van de veiligheidssituatie daar, dan uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016 naar voren komt. Weliswaar doet zich een bepaalde mate van willekeurig geweld voor doordat milities gevechtsmethoden gebruiken die het risico op willekeurige burgerslachtoffers verhogen, maar dit maakt niet dat de situatie daarmee direct als uitzonderlijk in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 moet worden aangemerkt. Er is geen sprake van een situatie waarbij een burger die in het geheel niet verbonden is met één van de strijdende partijen louter door zijn aanwezigheid in Libië, in het bijzonder in Tripoli, een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000. Ook het afgenomen aantal ontheemden en de omstandigheid dat het aantal dodelijke slachtoffers niet lijkt te zijn toegenomen dienen in dit verband te worden meegewogen. Hoewel de cijfers, zoals ook door partijen wordt erkend, niet compleet zijn, kan daaruit wel worden afgeleid of de situatie anders is dan de situatie ten tijde van de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016. De omstandigheid dat de ons omringende landen de veiligheidssituatie daar verschillend beoordelen, maakt, zoals de Afdeling in haar uitspraak van 20 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2124](#) ook heeft overwogen, op zichzelf niet dat het standpunt van de staatssecretaris niet deugdelijk is. Dat de Afdeling, anders dan het Upper Tribunal, van oordeel is dat zich in Libië, in het bijzonder in Tripoli, thans niet de uitzonderlijke situatie voordoet, betekent niet dat aan andere omstandigheden dan de omstandigheden als vermeld onder 5. en 5.1. geen betekenis toekomt. Die omstandigheden kunnen worden betrokken bij de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdelen 1 en 2, van de Vw 2000. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2](#)

JnB2018, 34

MK ABRS, 04-01-2018, 201706705/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b sub 3

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Nog steeds geen uitzonderlijke situatie in Libië in het algemeen of in Benghazi in het bijzonder.

Deze uitspraak gaat over de vraag of de algemene veiligheidssituatie in Libië, in het bijzonder in Benghazi, thans zodanig slecht is, dat een vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. [...]

Uit de stukken waar partijen een beroep op hebben gedaan komt het beeld naar voren dat de algemene veiligheidssituatie in Libië nog steeds zeer instabiel en onvoorspelbaar is. Alle partijen in het conflict maken zich schuldig aan mensenrechtenschendingen.

Moorden, bomaanslagen en ontvoeringen vinden geregeld plaats. Uit de stukken kan niet worden afgeleid dat de huidige situatie wezenlijk anders is dan de situatie die aan de orde was in voormelde uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016

[[ECLI:NL:RVS:2016:2124](#)]. De veiligheidssituatie blijft slecht. Over het aantal dodelijke slachtoffers in Libië als gevolg van de gewapende strijd zijn de stukken niet eenduidig. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat het aantal slachtoffers veel hoger is dan in

2015 en 2016. Het aantal ontheemden is gedaald. Ter zitting kon geen eenduidige informatie worden verschaft over de vraag hoe andere landen dan het Verenigd Koninkrijk de veiligheidssituatie in Libië beoordelen.

De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande terecht op het standpunt gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Libië, in het bijzonder in Benghazi, thans niet zodanig slecht is dat de vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. Hierbij is van belang dat de door partijen overgelegde stukken over de veiligheidssituatie in Libië geen wezenlijk ander beeld geven van de veiligheidssituatie daar, dan uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016 naar voren komt. Weliswaar doet zich een bepaalde mate van willekeurig geweld voor doordat militieus gevechtmethoden gebruiken die het risico op willekeurige burgerslachtoffers verhogen, maar dit maakt niet dat de situatie daarmee als uitzonderlijk in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000 moet worden aangemerkt. Er is geen sprake van een situatie waarbij een burger die in het geheel niet verbonden is met één van de strijdende partijen louter door zijn aanwezigheid in Libië, in het bijzonder in Benghazi, een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000. Ook het afgenomen aantal ontheemden en de omstandigheid dat het aantal dodelijke slachtoffers niet lijkt te zijn toegenomen dienen in dit verband te worden meegewogen. Hoewel de cijfers, zoals ook door partijen wordt erkend, niet compleet zijn, kan daaruit wel worden afgeleid of de situatie anders is dan de situatie ten tijde van de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2016. De omstandigheid dat de ons omringende landen de veiligheidssituatie in Libië verschillend beoordelen, maakt, zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 20 juli 2016 ook heeft overwogen, op zichzelf niet dat het standpunt van de staatssecretaris niet deugdelijk is. Dat de Afdeling, anders dan het Upper Tribunal [uitspraak van het Britse Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 28 juni 2017, [\[2017\] UKUT 00263 \(IAC\)](#)], van oordeel is dat zich in Libië, in het bijzonder in Benghazi, thans niet de uitzonderlijke situatie voordoet, betekent niet dat aan andere omstandigheden dan de omstandigheden als vermeld onder 5. en 5.1. geen betekenis toekomt. Die omstandigheden kunnen worden betrokken bij de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdelen 1 en 2, van de Vw 2000. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2018:1](#)

JnB2018, 35

MK ABRs, 22-12-2017, 201704170/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Veilig land van herkomst. De aanwijzing van een groep die verhoogde aandacht vraagt, heeft slechts tot doel de beslismedewerker erop te wijzen dat bij deze personen de aanwijzing van een veilig land van herkomst in individuele gevallen mogelijk niet kan worden tegengeworpen. Ook dan wordt van de vreemdeling verwacht dat hij aannemelijk maakt dat een veilig land van herkomst in zijn geval niet veilig is.

De vreemdeling heeft in beroep de aanwijzing van Marokko als veilig land van herkomst niet bestreden. Het geschil beperkt zich tot de vraag of Marokko ook in haar individuele geval als veilig kan worden aangemerkt.

De Afdeling heeft eerder overwogen dat de aanwijzing van een veilig land van herkomst betekent dat een algemeen rechtsvermoeden bestaat dat vreemdelingen uit dat land geen internationale bescherming nodig hebben. Het is vervolgens aan een vreemdeling om aannemelijk te maken dat het desbetreffende land in zijn specifieke omstandigheden toch niet veilig is (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)).

Dat de staatssecretaris in bijlage 1 van de brief aan de Tweede Kamer van 9 februari 2016 (Kamerstukken II 2015/16, 19 637, nr. 2123) meldt dat verhoogde aandacht dient te worden besteed aan personen die te maken hebben met strafrechtelijke vervolging, terwijl de toelichting op de regeling van 10 februari 2016, nr. 732095, houdende wijziging van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (Stcrt. 2016, 8083) spreekt van personen die te maken krijgen met strafrechtelijke vervolging, is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, onvoldoende om het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag ondeugdelijk gemotiveerd te achten. Mede gelet op voormelde uitspraak van 14 september 2016, betoogt de staatssecretaris immers terecht dat de enkele omstandigheid dat hij bij de beoordeling van asielaanvragen van vreemdelingen uit Marokko verhoogde aandacht vraagt voor personen die te maken hebben, dan wel krijgen, met strafvervolging, niet reeds betekent dat voor die groep Marokko niet als veilig land kan worden aangemerkt. De aanwijzing van een groep die verhoogde aandacht vraagt, heeft slechts tot doel de beslismedewerker erop te wijzen dat bij deze personen de aanwijzing van een veilig land van herkomst in individuele gevallen mogelijk niet kan worden tegengeworpen. Daarbij heeft de staatssecretaris, voor zover in dat kader relevant, vreemdelingen voor ogen die strafrechtelijk worden vervolgd wegens een verdenking die verband houdt met terrorisme of staatsveiligheid. Voor deze groep geldt geen ander beoordelingskader, nu van een vreemdeling wordt verwacht dat hij aannemelijk maakt dat Marokko in zijn geval niet veilig is.

[ECLI:NL:RVS:2017:3605](#)

JnB2018, 36

MK ABRS, 29-12-2017, 201707637/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

Awb 4:84

ASIEL. Nareis. Feitelijke gezinsband. Pleegkind. Uit het beleid volgt dat de vreemdeling tot het gezin van de moeder van de referent óf tot het gezin van de referent behoorde. De rechtbank heeft niet onderkend dat artikel 4:84 van de Awb hem niet de bevoegdheid toekent om af te wijken van een wettelijk vereiste, in dit geval het in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 neergelegde vereiste dat een vreemdeling op het moment van de binnenkomst van de desbetreffende referent in Nederland tot diens gezin behoort.

Voor zover de staatssecretaris aanvoert dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit paragraaf C2/4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: het beleid) volgt dat de vreemdeling tot het gezin van de moeder van de referent óf tot het gezin van de referent behoorde, slaagt het betoog. Uit het beleid volgt immers dat een meerderjarig kind dat is gehuwd, in beginsel niet meer tot het gezin van zijn ouders behoort. Het gezin van de referent moet dan ook worden onderscheiden van het gezin van diens moeder.

Voorts heeft de rechtbank overwogen dat zelfs als het samengestelde gezin waartoe de referent behoorde, niet kan worden aangemerkt als het gezin van de referent als bedoeld in het beleid, het besluit geen stand kan houden. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2840](#), heeft de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag gelegd dat zich bijzondere omstandigheden voordoen als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. De rechtbank heeft erop gewezen dat de echtgenote en de biologische kinderen van de referent zeer waarschijnlijk in de gelegenheid zullen worden gesteld zich met hem te herenigen en dat van de vreemdeling niet kan worden verwacht dat zij zich alleen staande kan houden nu zij twaalf jaar oud is. Volgens de rechtbank loopt de vreemdeling een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

In grief 2 bestrijdt de staatssecretaris deze overweging van de rechtbank. De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 4:84 van de Awb hem niet de bevoegdheid toekent om af te wijken van een wettelijk vereiste, in dit geval het in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 neergelegde vereiste dat een vreemdeling op het moment van de binnenkomst van de desbetreffende referent in Nederland tot diens gezin behoort.

[ECLI:NL:RVS:2017:3620](#)

JnB2018, 37

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-11-2017 (publ. 18-12-2017), AWB 17/7259

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 11, 14

Vw 2000 35 lid 1 b, 66a lid 7 a

Vb 2000 3.86, 6.5a lid 5 a b

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Richtlijnconforme toepassing van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Bij de beoordeling van de intrekking van de asielvergunning stelt de rechtbank voorop dat in de Nederlandse rechtspraak de toekenning van de vluchtelingenstatus en het verstrekken van een verblijfstitel samenvalt. Anders is dit in de systematiek van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (de Kwalificatierichtlijn) en het Vlv, waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus en de daarop volgende verlening van een verblijfstitel.

Anders dan verweerder is de rechtbank niet van oordeel dat de intrekking van de

verblijfsvergunning een aangelegenheid van louter nationaal recht is geworden omdat eiser naar de maatstaf van artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn niet langer als vluchteling zou worden beschouwd. De rechtbank overweegt daartoe dat artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn de voorwaarden omschrijft waaronder een vluchteling ophoudt vluchteling te zijn. Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn geeft aan in welke gevallen door de lidstaten een verleende vluchtelingenstatus kan worden of wordt ingetrokken; het niet langer vluchteling zijn is er daar één van. De rechtbank stelt evenwel vast dat het niet langer zijn van vluchteling in het Nederlands recht niet is omgezet als grondslag voor intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die, zoals hiervoor overwogen, ook het beëindigen van de vluchtelingenstatus omvat. De in 1993 aan eiser verleende vluchtelingenstatus is niet ingetrokken voordat het bestreden besluit werd genomen. Bij het nemen van het bestreden besluit was eiser dus in het bezit van de vluchtelingenstatus en het niet langer zijn van vluchteling kan geen grond vormen om hem deze status te ontnemen. [...] Het voorgaande betekent dat bij het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verweerder toepassing moet geven aan Unierecht. Nu artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, rijst de vraag hoe zich dit verhoudt tot de intrekkinggrond in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. [...] De implementatie van artikel 14, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn is aldus niet volledig. [...] Met andere woorden, artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 moet richtlijnconform worden toegepast. [...] Gezien het hierboven reeds aangehaalde arrest H.T. tegen Land Baden-Württemberg [HvJEU, 24 juni 2015, [ECLI:EU:C:2015:413](#)] (zie met name overwegingen 70-80), dient verweerder bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel het openbareordecriterium zo in te vullen dat wordt onderzocht of sprake is van een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Aan deze invulling ontbreekt het in het bestreden besluit, zodat ook ten aanzien van de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd het besluit onvoldoende is gemotiveerd. Het beroep is ook hierom gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14848](#)

JnB2018, 38

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-12-2017 (publ. 05-01-2018), NL17.3747

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 11, 14

Vw 2000 35 lid 1 b, 66a lid 7 a

Vb 2000 3.86, 6.5a lid 5 a b

ASIEL. Nu verweerder aan de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van eiser en daarmee de intrekking van diens vluchtelingenstatus artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw ten grondslag heeft gelegd, is daarop artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn van toepassing.

De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat de intrekking van de verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd van eiser niet onder de werking van de Kwalificatierichtlijn valt, omdat de vluchtelingenstatus van eiser gelet op artikel 11, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn thans niet meer actueel is.

Uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), zoals de uitspraken van 17 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1780](#)) en 2 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1550](#)) volgt dat de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die rechtstreeks op grond van een vluchtelingenstatus is verleend, samenvalt met de vluchtelingenstatus. Onder die omstandigheden houdt de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd tevens de intrekking van de vluchtelingenstatus in, zodat artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn daarop van toepassing is. Uit de genoemde uitspraken van de Afdeling volgt verder dat, gelet op artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn en het arrest H.T. van het Hof van Justitie van de EU (HvJ EU 24 juni 2015, H.T., [ECLI:EU:C:2015:413](#)), voor de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw, die tevens de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt, ten minste is vereist dat de betreffende vreemdeling door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De beoordeling of van een dergelijke bedreiging sprake is, moet blijken uit de motivering van het intrekkingbesluit. Nu in het geval van eiser de intrekking van zijn verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ook de intrekking van de hem verleende vluchtelingenstatus inhoudt, is gelet op voormelde jurisprudentie van de Afdeling artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn daarop onverkort van toepassing. Nu verweerder aan de intrekking van de verblijfsvergunning van eiser en daarmee de intrekking van diens vluchtelingenstatus artikel 35, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw ten grondslag heeft gelegd, is daarop artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn van toepassing. De vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat artikel 11, eerste lid, aanhef en onder e, van de Kwalificatierichtlijn op eiser van toepassing is, is in dit verband niet van belang. Verweerder heeft aan de intrekking van de verblijfsvergunning en vluchtelingenstatus van eiser immers niet de gewijzigde omstandigheden in het land van herkomst ten grondslag gelegd. Overigens kan een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, van de Vw niet worden ingetrokken omdat de grond voor verlening is komen te vervallen.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat hij in het geval van eiser niet hoeft te beoordelen of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Nu verweerder deze beoordeling in het bestreden besluit achterwege heeft gelaten, berust de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van eiser niet op een deugdelijke motivering.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14875](#)

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 22-12-2017, NL17.10876

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 c

ASIEL. Contra-expertise doet in dit geval afbreuk aan de uitkomst van de taalanalyse. Taalanalyse is ten onrechte ten grondslag gelegd aan het bestreden besluit. Motiveringsgebrek.

Naar het oordeel van de rechtbank doet de contraexpertise afbreuk aan de uitkomst van de taalanalyse van TOELT, in die zin dat er volgens de contraexpert onvoldoende verifieerbare informatie voorhanden is om de conclusie te trekken die TOELT trekt. Het weerwoord doet hieraan niet af. Voor zover TOELT ingaat op de inhoudelijke verschillen in de onderzoeken, gaat het eraan voorbij dat het hier gaat om een daaraan voorafgaande vraag, te weten de redenen van wetenschap. TOELT heeft niet onderbouwd dat en op grond waarvan zij van oordeel is dat er wel voldoende informatie voorhanden is om tot een eenduidige conclusie te kunnen komen. TOELT bestrijdt slechts de bruikbaarheid van de door de contraexpert gebruikte informatie, maar dat leidt er hooguit toe dat nog minder bronnen overblijven. Daarmee is niet de stelling van de contraexpert weerlegd dat betere bronnen ontbreken.

Wat eisers in feite - gemotiveerd met een contraexpertise - betogen, is dat in de gegeven omstandigheden taalanalyse geen bruikbaar hulpmiddel is bij de beoordeling van de juistheid van de verklaring van eisers dat zij uit Syrië afkomstig zijn. Die stelling is door verweerder en TOELT niet gemotiveerd weersproken. Dit betekent - gelet op de uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV8598](#) - dat verweerder, ter motivering van zijn standpunt dat het asielrelaas van eisers ongeloofwaardig is, ten onrechte naar de taalanalyse en het weerwoord heeft verwezen.

De taalanalyse is mede ten grondslag gelegd aan de bestreden besluiten. Gelet op het voorgaande is dit ten onrechte gebeurd. Dat brengt mee dat sprake is van een motiveringsgebrek. De rechtbank ziet daarin aanleiding het bestreden besluit te vernietigen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15462](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2018, 40

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 19-12-2017, AWB

15/14476

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:47

MEDISCH ADVIES. Equality of arms. Rechtbank heeft aanleiding gezien om in onderhavige zaak een onafhankelijke medische deskundige te benoemen.

De rechtbank beschouwt hetgeen door eisers behandelaars in de brief van 3 juni 2015 naar voren is gebracht als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de inhoud van de BMA-adviezen. Allereerst stelt de rechtbank vast dat eisers behandelaars medisch

deskundigen zijn. De door de behandelaars verstrekte informatie is concreet en beargumenteerd. De rechtbank stelt vast dat deze informatie niet in de BMA-adviezen is betrokken. Eiser heeft verder gesteld geen financiële middelen te hebben om een contra-expertise te laten verrichten. Onder deze omstandigheden noopt het beginsel van *equality of arms* de rechtbank tot benoeming van een onafhankelijke medische deskundige op grond van 8:47 van de Awb. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van het EHRM inzake Korošec [EHRM, 8 oktober 2015, Korošec tegen Slovenië, [ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](#)] en hetgeen daarover is overwogen in de uitspraken van de Afdeling van 30 juni 2017 en 13 september 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1674](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2491](#)). De rechtbank heeft dan ook aanleiding gezien om in onderhavige zaak een onafhankelijke medische deskundige te benoemen.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:9597](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 41

MK ABRS, 22-12-2017, 201708352/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16 lid 1, 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. De staatssecretaris heeft zich niet zonder advies te vragen van het BMA in redelijkheid op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat tussen haar en haar zus een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening bestaat. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom geen grond bestaat om met toepassing van artikel 17 van de Dublinverordening de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

In de door de vreemdeling overgelegde brieven is onder meer vermeld dat zij een posttraumatische stressstoornis (ptss) heeft en daarvoor wordt behandeld. Voorts kampt ze met suïcidale gedachten. De huidige focus ligt op suïcidepreventie waarbij intensief wordt samengewerkt met het in Nederland aanwezige sociale netwerk van de vreemdeling, zijnde de zus en een vriend van de vreemdeling. Zij zijn dagelijks betrokken bij de mantelzorg in het kader van suïcidepreventie. Volgens de behandelaars is de betrokkenheid van dit netwerk cruciaal voor het welslagen van de behandeling en bestaat een reëel risico op een medische noodsituatie, wanneer patiënte in haar huidige toestand aan Frankrijk wordt overgedragen waar de steun van haar belangrijke naasten niet langer beschikbaar is.

Door zich zonder een deskundige te raadplegen op het standpunt te stellen dat de vreemdeling niet met de brieven van haar behandelaars aannemelijk heeft gemaakt dat zij afhankelijk is van de zorg van haar zus, heeft de staatssecretaris niet onderkend dat volgens de brieven de aanwezigheid van de zus als zodanig zeer waarschijnlijk noodzakelijk is voor het slagen van de benodigde behandeling van de vreemdeling,

temeer nu geen sprake is van een deskundig oordeel waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft overwogen, zich niet zonder advies te vragen van het BMA in redelijkheid op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat tussen haar en haar zus een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening bestaat. Dat de vreemdeling bij aankomst in Frankrijk direct toegang heeft tot medische zorg, dat Frankrijk over haar problemen zal worden geïnformeerd, dat vóór de overdracht een fit-to-fly-beoordeling zal plaatsvinden en dat de vreemdeling zal worden begeleid door medische escorts, laat dat onverlet. Voorts voert de vreemdeling, mede gelet op het voorgaande, terecht aan dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom haar medische situatie en de ondersteuning door haar zus in onderlinge samenhang bezien, geen grond zijn om met toepassing van artikel 17 van de Dublinverordening de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

[ECLI:NL:RVS:2017:3604](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 42

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 19-12-2017, NL17.13915

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Sri Lanka ontbreekt met ingang van 19 december 2017.

De rechtbank stelt op basis van voorgaande informatie vast dat sinds september 2015 geen lp's meer zijn afgegeven door de Sri Lankaanse autoriteiten, dat verweerder daarover met de Sri Lankaanse autoriteiten in 2017 diverse gesprekken heeft gevoerd, wat onder meer heeft geresulteerd in de toezegging van de Sri Lankaanse autoriteiten in augustus 2017 dat zal worden meegewerkt aan gedwongen terugkeer – volgens verweerder ook in gevallen waarin geen paspoort aanwezig is – maar dat deze toezegging vier maanden later feitelijk nog niet heeft geresulteerd in de afgifte van lp's. Onder die omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat op dit moment reëel zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Sri Lanka ontbreekt. De rechtbank stelt vast dat het zicht op uitzetting met ingang van heden, 19 december 2017, ontbreekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14998](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 43

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Gravenhage, 11-12-2017, NL17.12668 en NL17.12670

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5 lid 1 d, 6:6 a

Tijdelijke Procesregeling Asiel- en Bewaringszaken 2015 38 lid 1

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Herstelverzuim wordt ontvangen als een bericht. De mededeling achteraf van de medewerker van het servicecentrum dat herstelverzuim altijd via een taak wordt verzocht, moet voor onjuist worden gehouden. De termijnoverschrijding is niet verschoonbaar.

De op 13 november 2017 ingediende beroepschriften bevatten niet de gronden van het beroep. Op dezelfde dag heeft de rechtbank brieven in de digitale dossiers geplaatst waarin eiseressen erop zijn gewezen dat de beroepschriften niet voldoen aan één of meer wettelijke vereisten. Eiseressen dienden de gronden van het beroep uiterlijk op 20 november 2017 te hebben ingediend. Hierbij is eiseressen door de griffier erop gewezen dat de termijn niet wordt verlengd en de beroepschriften niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als zij de gevraagde informatie niet tijdig indienen.

Op 23 november 2017 heeft de gemachtigde van eiseressen de beroepsgronden naar de rechtbank verzonden. Eiseressen voeren aan dat de termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht, omdat de rechtbank niet op juiste wijze heeft verzocht om de gronden. De rechtbank had het herstel verzuim verzoek in de module 'taken' moeten plaatsen. Ter onderbouwing heeft de gemachtigde van eiseressen een schermafbeelding overgelegd van een chatgesprek met het servicecentrum van de Rechtspraak.nl, waarin het servicecentrum aangeeft dat herstelverzuim altijd via een taak wordt verzocht.

De rechtbank overweegt dat op pagina 14 van de Spir-it Werkinstructie voor vreemdelingenadvocaten staat vermeld dat een herstelverzuim wordt ontvangen als een bericht en dat op de startpagina een overzicht van de meest recente berichten staat. De rechtbank is van oordeel dat het voor risico van de gemachtigde van eiseressen komt dat zij dit bericht niet heeft opgemerkt. De mededeling achteraf van de medewerker van het servicecentrum moet daarom voor onjuist worden gehouden. De termijnoverschrijding is daarom niet verschoonbaar. Dat de gronden nog ruim voor de zittingsdatum binnen zijn, zodat geen sprake is van strijd met de behoorlijke procesorde, is voor het vaststellen van de ontvankelijkheid niet van belang.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14535](https://ecli.nl/RBDHA:2017:14535)

[Naar inhoudsopgave](#)